

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5537/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вукадиновић адвокат из ..., против тужене Општине Бачки Петровац, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Бачки Петровац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 445/19 од 02.06.2021. године, у седници већа одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 445/19 од 02.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6181/18 од 05.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, по основу незаконитих новчаних обустава самодоприноса у МЗ Маглић – Општина Бачки Петровац, у периоду од 01.01.2008. године до 31.12.2012. године, исплати укупан износ од 33.045,60 динара са законском затезном каматом почев од 21.07.2018. године до исплате, као и на име доспеле законске камате на напред наведену новчану главницу за период до 21.07.2018. године, исплати износ од 38.213,81 динара, као и трошкове поступка у износу од 38.244,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 445/19 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 6181/18 од 05.12.2018. године тако што је одбијен тужбени захтев у целости. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/20).

Према становишту другостепеног суда, неоснован је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у смислу чл. 172 ЗОО јер се појединачни правни акт донет применом касираног општег акта у време његовог важења сматра законитим и не може бити основ за подношење тужбе због незаконитог или неправилног рада државних органа, све докле док се тај појединачни акт не измени. У случају када измена појединачног акта није могућа, одлука Уставног суда којом је одређена накнада штете као начин отклањања штетних последица касираног општег акта представља основ за обраћање странке суду или другом органу тужбом за накнаду штете, односно захтевом за накнаду штете. Тужилац није доказао да је претходно покушао да отклони штетене последице настале применом Одлуке о увођењу самодоприноса грађанима МЗ Бачки Петровац, а на основу које је тужена донела решења којим је утврдила износе висине самодоприноса тужиоца, односно није доказао да се претходно обраћао Уставном суду ради отклањања штетних последица, то је његов захтев за накнаду штете одбијен.

По оцени ревизијског суда, нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом. Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 08.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о успостављању одговорности тужене по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, то нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Слијепчевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**